

СТІВЕН КІНГ РЕКОМЕНДУЄ!

Напружений сюжет
у найкращих традиціях «Дівчини у потягу»!

Е. Дж. Фінн — американський письменник, який працює в жанрі трилера. Публікувався у *Los Angeles Times*, *Washington Post* та *Times Literary Supplement*. Його вважають одним із найперспективніших дебютів десятиліття. Роман Фінна «Жінка у вікні» став найгарячішим хітом Франкфуртського книжкового ярмарку. Трилер планують перекласти тридцятьма п'ятьма мовами, а права на екранізацію придбала кінокомпанія «20th Century Fox».

Анна Фокс самотньо живе у своїй квартирі в Нью-Йорку. Чоловік Ед та донька Олівія трагічно загинули. Це надломило психіку жінки, вона почала шукати забуття в алкоголі. Мешкаючи осібно, Анна виявляє цікавість до сусідів. Їхнє життя теж не таке просте, яким здається. Але одного дня Анна помічає, що й за нею хтось стежить. Більш того, цей хтось проник до її будинку, до її віртуального життя... Чи це все — її хвора уява? Тепер вона намагається зрозуміти, де реальність, а де — фантазія чи галюцинація, а також хто прагне довести її до божевілля.

Вражаюче. Захопливо, прекрасно та дивовижно. Фінн створив знаковий для нового тисячоліття шедевр, насичений характерними персонажами, приголомшливими поворотами, із гарною мовою та чудовим оповідачем.

Джилліан Флінн, письменниця

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-4536-5

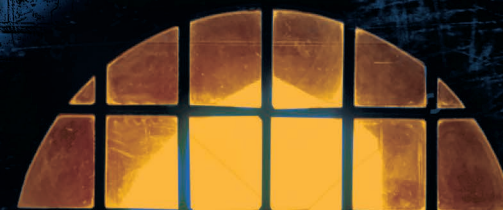

9 786171 245365

Е. Дж. Фінн
ЖІНКА У ВІКНІ

Е. Дж. Фінн

ЖІНКА У ВІКНІ

КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

**ЖІНКА
У ВІКНІ**

The text is rendered in a bold, black, sans-serif font. The letters are thick and blocky. The background behind the text is a white surface with a network of black, jagged cracks, resembling shattered glass or a weathered wall. The cracks are most prominent around the letters, particularly in the 'ЖІНКА' line, where they seem to be breaking through the text.

A. J. FINN

**THE
WOMAN
IN THE
WINDOW**

A NOVEL

Е. ДЖ. ФІНН

ЖІНКА У ВІКНІ

РОМАН

ХАРКІВ **КЛУБ
СІМЕЙНОГО
2018** **ДОЗВІЛЯ**

УДК 821.111
Ф59

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Finn A. J. *The Woman in the Window* : A novel / A. J. Finn —
New York: HarperCollins, 2018. — 448 p.

Переклад з англійської *Володимира Куча*

Дизайнер обкладинки *IvanovITCH*

ISBN 978-617-12-4536-5
ISBN 978-0-06-267841-6 (англ.)

© A. J. Finn, Inc., 2018
© Nemirot Ltd, видання українською мовою, 2018
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2018

Джорджеві

Я відчуваю, що десь усередині тебе
є хтось, про кого ніхто не знає.

«Тінь сумніву»¹ (1943)

Неділя, 24 жовтня

1

Її чоловік от-от повернеться додому. Цього разу він її спіймає.

Вікна будинку 212 не прикривають ніякі штори, жодної стрічки жалюзі — у цьому іржаво-червоному таун-гаусі² колись жили молода пара Мотт, донедавна, доки не перестали бути парою. Я не знайома з жодним із Мотт, та час від часу навідуюсь до них у мережі: перевіряю його профіль у «ЛінкдІні», її сторінку у «Фейсбуку». Їхній список бажаних подарунків на весілля досі лежить на сайті «Мейсіз»³. Я ще навіть можу купити їм столовий посуд.

Як я вже говорила, ні вікна, ні підвіконня нічим не прикрашені. Тому багровий голий будинок 212 тупо вирачився на вулицю, а я дивлюсь просто на нього, спостерігаю, як господиня маєтку заводить свого підрядника до спальні для гостей. Що *такого* в цьому будинку? Туди приходиться помирати любов.

Вона вродлива, натуральне руде волосся й зелені, наче трава, очі, а її спину вкриває архіпелаг дрібненьких родимок. Набагато красивіша, ніж її чоловік, доктор Джон Міллер, психотерапевт — так, він проводить консультації для пар, — один із 436 тисяч Джонів Міллерів у мережі. Конкретно цей працює біля парку «Гремерсі»⁴ та не приймає страховку. Як зазначено в акті купівлі-продажу, він заплатив за нього три мільйони шістсот тисяч доларів. Бізнес, мабуть, йде непогано.

Трішки більше і, разом із тим, дещо менше я знаю про його дружину. Важко назвати її домогосподаркою: Міллери переїхали сюди ще вісім тижнів тому, а ті вікна й досі голі, ай-я-яй. Вона відвідує заняття з йоги тричі на тиждень, зістрибуючи сходами вниз зі скрученим під пахрою килимком для йоги, що схожий на килим-самоліт, а її ноги, наче у вакуумну упаковку, загорнуті в лосини фірми «Лулулемон». А ще вона, мабуть, десь займається волонтерством — виходить з будинку на початку одинадцятої по понеділках та п'ятницях, приблизно в той же час, коли я прокидаюсь, а повертається між п'ятою та п'ятою тридцять, саме коли я беруся за нічний перегляд фільму (сьогоднішній вибір: «Людина, яка забагато знала»⁵, вже енний раз. Я жінка, яка забагато переглядала).

Я помітила, що вона полюбляє випити вдень, як і я. Цікаво, вона полюбляє випити і зранку? Як і я?

Та от її вік для мене — загадка, хоча вона точно молодша за доктора Міллера та молодша за мене (і спритніша також); про те, як її звати, я можу лише припускати. Як на мене, вона схожа на Риту, тому що виглядає як Гейворт у фільмі «Гільда»⁶. «Мене це аніскілечки не цікавить», — обожнюю цю її фразу.

Мене ж, навпаки, дуже цікавить. Не її тіло — блідий гребінь хребта, лопатки, схожі на хирляві крила, ясно-блакитний ліфчик, що обіймає її груди: як тільки щось із переліченого вимальовується в моєму об'єктиві, я відвертаюсь — мене цікавлять життя, які вона веде. Життя у множині. Яких на два більше, ніж у мене.

Її чоловік саме виїхав з-за рогу вулиці, щойно пополудні, незадовго після того, як його дружина замкнула передні двері та побуксирувала за собою підрядника. Відхилення від норми: по неділях доктор Міллер повертається додому чверть по третій, завжди.

Але тепер цей добрий лікар простує собі тротуаром, повільно почмихкуючи, в руці — портфель, обручка підморгує мені з підмізинного пальця. Я збільшую зображення на його ногах: темно-червоні оксфорди⁷, лискучі від крему, ловлять зайчиків осіннього сонця і з кожним кроком відхвищують їх геть.

Я переводжу лінзу фотоапарата на його голову. Від ока мого «Нікона» D5500 нічого не втече, ще й із цим об'єктивом «Оптека»: його неслухняне волосся кольору мергелю, тендітні дешеві окуляри, у неглибоких ставках щік — острівці щетини. За своїми черевиками він доглядає краще, ніж за обличчям.

Повертаємося до будинку 212, де Рита й підрядник моторно роздягаються. Я можу зателефонувати в довідкову службу, дізнатися її номер телефону, подзвонити, попередити. Цього я не робитиму. Спостерігати — це наче фотографувати живу природу: не варто втручатися в її справи.

Доктор Міллер вже за півхвилини буде перед дверима. Рот його дружини полірує шию підрядника. Вона вже без блузки.

Ще чотири кроки. П'ять, шість, сім. Ще двадцять секунд, максимум.

Зубами вона вгризається у краватку та вишкіряється до нього. Руки незграбно намагаються розстебнути сорочку. Він пасеться в її вусі.

Її чоловік перестрибує через криву плиту тротуару. П'ятнадцять секунд.

Я майже чую, як краватка вислизає з-під коміра. Вона швиргає її через усю кімнату.

Десять секунд. Я ще раз наближую зображення, носик фотоапарата ледь не вистрибує. Його рука занурюється в кишеню і виринає зі здобиччю — в'язкою ключів. Сім секунд.

Вона вивільняє волосся із хвостика, й воно розсипається по її плечах.

Три секунди. Він підіймається сходами.

Вона обвиває руками його шию та палко цілує.

Він встромляє ключ у замок. Ключ повертається.

Я збільшую зображення її обличчя, її очей, які щойно ледь не вистрибнули з орбіт. Вона почувала.

Роблю фотографію.

А тоді його портфель розкривається.

Згряя аркушів вистрибує з нього, їх підхоплює вітер. Я переводжу фокус знову на доктора Міллера — до чіткого «Бляха», що формується в його роті; він кладе портфель на ганок, ловить кілька аркушів подошвою отих блискучих туфель, а решту вихоплює руками. Один аркуш-зірвиголова зачепився за сучки дерева. Він цього не помічає.

Знову Рита, руки якої стрімко пірнають у рукави, а волосся зачісується назад. Вона вискакує з кімнати. Підрядник, якого залишили напризволяще, вилітає з ліжка, забирає свою краватку та запихає її до кишені.

Я видихаю, наче балон, з якого сичить повітря. Навіть не помітила, коли затримала подих.

Відчиняються вхідні двері: Рита стрімголов несеться сходами, кличе свого чоловіка. Той повертається; думаю, що усміхається, але мені не видно. Вона нахилиється, збирає пару аркушів із тротуару.

У дверях з'являється підрядник, одна рука в кишені, іншу він підносить для привітання. Доктор Міллер махає йому у відповідь. Він піднімається на сходовий майданчик, піднімає портфель, чоловіки тиснуть один одному руки. Вони заходять досередини, Рита — за ними.

Що ж. Може, наступного разу.

Понеділок, 25 жовтня

2

Кілька секунд тому повз будинок проїхало авто, повільно та похмуро, наче катафалк із габаритними задніми фарами, що світять у темряві.

— Нові сусіди, — кажу я доньці.

— В якому будинку?

— Сусідньому. За сквером. Номер 207. — Вони саме там, тьмяні, як примари в сутінках, витягують коробки з багажника.

Вона плямкає.

— Що ти їси? — запитую я. Звісно, це ж вечір китайської кухні; вона їсть ло-мейн⁸.

— Ло-мейн.

— Тільки не їж, коли з матусею розмовляєш.

Вона плямкає знову, прицмокує.

— *Мо-ом*. — Для нас ця тема — наче перетягування каната; вона вкорочує «*маммі*» — «*матуся*», всупереч моєї волі, натомість використовуючи слово грубіше й присадкуватіше. «Просто не звертай уваги», — радить Ед, але для неї він все одно «дедді» — «татко».

— Тобі варто піти з ними познайомитись, — радить Олівія.

— Я б залюбки, Гарбузику. — Підіймаюся на другий поверх, де краший вид. — Овва: довкола *всюди* гарбузи. В усіх сусідів принаймні по одному. У Греїв цілих чотири. — Виходжу на сходовий майданчик з келихом у руці, вино хлюпається об мої губи. — Я б хотіла й тобі вибрати гарбуза. Скажи татові, щоб купив. — Я потягну вино, ковтаю. — Скажи, нехай купить два, один тобі й один — мені.

— Добре.

Я кидаю погляд на своє відображення в темному дзеркалі вбиральні.

— Ти щаслива, серденько?

— Так.

— Тобі не самотньо? — У неї ніколи не було справжніх друзів у Нью-Йорку; вона була надто сором'язливою, надто маленькою.

— Неа.

Я заглядаю в темряву на вершині сходів, у морок понад ними. Вдень світло Сонця падає крізь опукле стельове вікно; вночі ж воно перетворюється на банькате око, що витріщається у глибину сходового «колодязя».

— Сумуєш за Панчем?

— Неа. — З котом вони також не надто ладнали. Одного різдвяного ранку він її подряпав, промчав кігтями по її зап'ястку двома блискавичними гребками, північ-південь, схід-захід; на шкірі виступила яскрава решітка з крові, ніби для гри у хрестики-нулики, й Ед ледь не шпурнув kota з вікна. Зараз я шукаю його, бачу, що він скрутився калачиком на дивані в бібліотеці й дивиться на мене.

— Дозволь мені поговорити з татком, Гарбузику. — Я вибігаю сходами ще вище, жорсткою доріжкою під моїми підощвами. Ротанг. Чим ми думали? Він же так легко брудниться.

— Привіт, ударнице⁹, — вітає він мене. — Нові сусіди?

— Так.

— Хіба в тебе вже не з'являлося якихось нових сусідів нещодавно?

— То було два місяці тому. Будинок 212. Міллери. — Я обертаюся, спускаючись сходами.

— А ці нові люди де?

— У двісті сьомому. То через сквер.

— Квартал змінюється.

Я доходжу до сходового майданчика, обходжу його.

— Вони небагато із собою привезли. Лише одна машина.

— Напевно, вантажники приїдуть пізніше.

— Напевно.

Тиша. Сьорбаю ще трохи вина..

Тепер я знов у вітальні, біля вогню, тіні наповнюють кутки.

— Слухай... — починає Ед.

— У них є син.

— Що?

— Син у них, — повторюю я, притиснувшись лобом до холодного вікна. Ліхтарі з натрієвими лампами ще не виростили в цій частині Гарлему¹⁰, вулиця залита тільки сяйвом лимонної скибки місяця, та я досі можу розгледіти їхні постаті: чоловік, жінка й високий хлопець носять коробки під вхідні двері. — Підліток, — додаю.

— Полегше, пантеро.

Я ледь встигаю стримати ці слова, та раптом бовкаю:

— Якби ж ви були тут, зі мною.

Це заскочило мене саму зненацька. Еда теж, судячи з його інтонації. Пауза.

А тоді:

— Тобі потрібно більше часу, — каже він.

Я мовчу.

— Лікарі кажуть, що забагато контактів погано на тебе вплинуть.

— Я і є тією лікаркою, хто це сказала.

— Ти — одна з них.

Позаду чути хрускання кісточок — то тріщать іскри в каміні. Полум'я затихає, тільки бурмоче щось крізь решітку.

— Чому б тобі не запросити цих нових сусідів до себе? — запитує він.

Я осушую келих.

— Думаю, на сьогодні досить.

— Анно.

— Еде.

Я майже чую його дихання.

— Мені шкода, що ми не можемо бути з тобою.

Я майже чую своє серцебиття.

— Мені теж.

Панч проводить мене сходами донизу. Я беру його на одну руку та повертаюся на кухню. Ще один келих, перед сном.

Я беру пляшку за горлечко, повертаюся до вікна, де три примари блукають тротуаром, та підіймаю її, виголошуючи німий тост.

Вівторок, 26 жовтня

3

Цього ж дня рік тому ми планували продати цей будинок, навіть звернулися до маклера; Олівія мала б наступного вересня піти до школи на Мідтауні¹¹, а Ед знайшов нам реконструйований будинок на Ленокс Гілл¹². «Буде *весело*, — обіцяв він. — Я поставлю біде, тільки для вас». Я поплескала його по плечу.

«А що таке біде?» — запитала Олівія.

Але потім він пішов, і вона разом з ним. Тож моє серце розривалось на частини знову, коли минулої ночі я згадала перші слова нашого мертвонародженого плану, а саме: «З любов'ю відреставрована архітектурна пам'ятка, перлина Гарлему XIX століття! чудовий сімейний дім!». *Пам'ятка та перлина* — неоднозначні слова в цьому випадку. *Гарлем* — незаперечно, як і *XIX століття* (1884). *З любов'ю відреставрована* — це я можу засвідчити, а ще — до біса дорога. *Чудовий сімейний дім* — правда.

Мої володіння та їх аванпости.

Підвал. Чи, як говорив наш маклер, цокольні апартаменти. Нижче рівня вулиці, займає увесь поверх, з окремим входом; кухня, ванна, спальня, невеликий кабінет. Робоче місце, яке Ед займав протягом восьми років, — він оздоблював стіл проектами, завішував стіни підрядницькими технічними завданнями. Наразі там проживає орендар.

Сад. Насправді патіо, вхід з першого поверху. Неохайно розкидані вапнякові плити, пара вживаних дерев'яних садових стільців, молодий ясен, що згорбився в дальньому кутку, довготелесий і самотній, наче непопулярний підліток. Час від часу мені дуже хочеться його обійняти.

Перший поверх. Нижній поверх¹³, якщо ви з Британії, чи *premier étage*^{*}, якщо ви з Франції (я — ані перше, ані друге, але протягом

* Перший поверх (фр.).

аспірантури прожила трохи в Оксфорді, між іншим, в окремому котеджі, а минулого липня почала вивчати *français** у мережі). Кухня — відкритого планування, «велична» (знову слова маклера), із заднім виходом, що веде до саду, та бічним виходом у сквер. Підлога з білої берези, тепер заляпана калюжами мерло¹⁴. У коридорі — дамська кімната, або червона кімната, як я її називаю. Їдальня, встелена перським килимом, що досі тішить ступні своєю розкішною м'якістю.

Другий поверх. Бібліотека (Едова; полиці вгинаються від книжок, потрісканих корінців та вицвілих суперобкладинок, які вкладені тісно, ніби зуби у щелепі) та робочий кабінет (мій; скромний, добре провітрюваний, ноутбук «Макбук» покоїться на столі від «Ікеї»¹⁵, — моє поле битви в мережевих шахах). Друга вбиральня, ця пофарбована блакитним кольором під назвою «Райське захоплення», що досить честолюбно як на кімнату, де тільки рукомийник та унітаз. Також глибока комірчина для прання, яку я одного дня, можливо, перетворю на фотолабораторію, якщо коли-небудь перейду з цифри на плівку. Здається, мене це цікавить усе менше.

Третій поверх. Господарева (господинева) спальня та ванна. Більшу частину цього року я провела в ліжку; тут один із тих автоматично регульованих матраців, в якому два боки налаштовуються окремо — Ед запрограмував свій на майже пухову м'якість, мій же — твердий. «Ти спиш на цеглі», — якось сказав він, побренькуючи пальцем по простирадлу.

«А ти на купчастих хмарах», — відповіла я йому. Потім він цілував мене, довго та повільно.

Після того, як вони пішли, тими чорними, порожніми місяцями, я ледве могла видертися з-під простирадл, лише повільно крутилася, ніби морська хвиля, від одного боку до іншого, замотуючись у спальну білизну та розмотуючись із неї.

Також тут кімната для гостей та приєднана ванна.

Четвертий поверх. Колись — житло для прислуги, тепер — спальня Олівії та друга кімната для гостей. Інколи вночі я блукаю по її кімнаті, наче привид. Інколи вдень я стою у дверях, спостерігаючи за повільним ширянням пилинок у променях сонця. Буває, що я тижнями взагалі не відвідую четвертий поверх, так що він починає танути в моїй пам'яті, ніби відчуття дощу на шкірі.

Не має значення. Я поговорю з ними ще раз завтра. Тим часом, жодних ознак людей по сусідству.

* Французька мова (*фр.*).

Середа, 27 жовтня

4

Довготелесий підліток вистрибує з дверей будинку номер 207, наче кінь через пересувний бар'єр, та галопом несеться вулицею повз мої передні вікна. Я не встигаю його добре роздивитися — прокинулась рано після пізньої ночі з фільмом «З минулого»¹⁶ та намагаюся вирішити, чи один ковток мерло буде мудрим рішенням; аж раптом краєм ока вловлюю, як за вікном проноситься білява чуприна й перекинутий через одне плече рюкзак. За мить його вже не видно.

Перехиляю свій келих, пливу нагору та всідаюся за стіл. Беру свій «Нікон».

На кухні будинку 207 я бачу батька, кремезного чоловіка, спину якого освітлює екран телевізора. Я прикладаю фотоапарат до ока та наближаю телезображення: програма «Сьогодні»¹⁷. Я могла б збігти униз і собі увімкнути телевізор, роздумую я, та дивитися програму разом із сусідом. Або можу переглядати її просто тут, на його екрані, крізь свій об'єктив.

Віддаю перевагу другому варіанту.

Востаннє я вже досить давно виходила роздивитися фасад сусідньої будівлі, натомість Гугл дарує мені панорами вулиць: побілений камінь із ледь вловними ознаками стилю боз-ар*, увінчаний «вдовиною доріжкою»¹⁸. З вікна, звісно, я можу роздивитися тільки один бік будинку; крізь східні вікна чітко видно кухню, невелику вітальню на другому поверсі та спальню над нею.

Вчора прибув взвод вантажників, й вони по черзі тягали дивани, телевізори та старовинний гардероб досередини. Чоловік контролював цей потік. Я не бачила дружини ще відтоді, як вони тільки заїхали. Мені цікаво, як вона виглядає.

Я саме збираюся поставити шах і мат гравцю з ніком «Рук-н-Ролл»¹⁹, коли чую дзвінок. Човгаю донизу, лясаю по кнопці зумера, відмикаю вхідні двері й бачу за ними постать мого жильця знизу, який виглядає, як то кажуть, грубуватого, але путяще. Він *справді* вродливий, з масив-

* Боз-ар (франц. *beaux-arts* — красні мистецтва) — еkleктичний стиль архітектури середини XIX ст. у Франції.

ною щелепою, очима, наче два люки, темними та глибокими. Такий собі Генрі Фонда²⁰ після довгої нічки (я не єдина, хто так вважає. Девід любить весело провести час із випадковими подругами, як я помітила. Тобто почувла).

— Сьогодні їду на Бруклін, — повідомляє він.

Я проводжу пальцями крізь волосся.

— Добре.

— Тобі потрібно з чимось допомогти перед тим, як я піду? — Звучить, неначе пропозиція, неначе репліка з нуарового фільму. *Просто склади губи до купи та подуй!*²¹.

— Ні, дякую. У мене все в нормі.

Він дивиться на мене, звузивши очі.

— Лампочки поміняти не треба? Тут темно.

— Мені подобається, що кімнати темні, — кажу я. *Як і мої чоловіки*, хочеться додати. — Це ж з «Аероплану»?²² — Що ж, весело тобі... — Потусити? Провести вечір? Покохатися? — ...Провести вечір.

Він обертається та йде.

— Знаєш, ти можеш заходити через двері з підвалу, — кажу я йому в спину, додаючи ноток грайливості до голосу. — Найімовірніше, я буду вдома. — Сподіваюся, він хоча б усміхнеться. Він тут вже два місяці, та я жодного разу не бачила бодай натяку на посмішку.

Він киває. Він виходить.

Я зачиняю двері, двічі прокручуючи замок.

Розглядаю себе у дзеркалі. Зморшки — неначе спиці навколо моїх очей. Неприбрана копна темного волосся, де-не-де потигрована сивиною, вільно спадає мені на плечі; у заглибині пахв — колюча стерня. Живіт обвис. Стегна поштриховані ямочками. Шкіра майже крикливо-бліда, на руках і ногах проступають фіолетові вени.

Ямочки, штрихи, стерня, зморшки: мені треба щось із собою зробити. Колись у мене була така собі простацька краса, як говорили інші, зокрема Ед. «Я вважав тебе просто ідеальною дівчинкою», — сказав він, коли усе вже наближалось до кінця.

Я опускаю погляд на пальці на ногах, що бігають брижами по кахельній підлозі, — довгі й тонкі, одна (чи радше десять) з моїх кращих рис, яка, проте, зараз виглядає дещо по-хижацькому. Я нишпорю в шафі з ліками, де один на одному, наче тотемні стовпи, поскладані флакони з пігулками, й дістаю з глибин щипці для нігтів. Нарешті хоч одна проблема, з якою я можу дати собі раду.

Четвер, 28 жовтня

5

Акт купівлі-продажу опубліковано вчора. Мої нові сусіди — Алістер і Джейн Расселли; вони заплатили три мільйони чотириста п'ятдесят тисяч доларів за своє скромне житло. Гугл каже, що він — один із власників середньої консалтингової компанії, яка раніше знаходилась у Бостоні. Її ж відслідкувати неможливо — самі спробуйте ввести *Джейн Расселл* у пошуковій системі.

Жвавий же квартал вони собі обрали.

Будинок Міллерів через дорогу — хто йде сюди, покинь усі надії — один з п'яти будинків, які я можу оглядати зі своїх південних вікон. Зі східного боку стоять дві ідентичні Сірі Сестри-близнючки²³: однакові коробчасті карнизи увінчують вікна, однакові передні двері кольору зелених скляних пляшок. справа — у трішки сірішої Сестри — живуть Генрі та Ліза Вассермени, давні тутешні мешканці: «Вже сорок років тут живемо і з'їжджати не збираємось», — хвалилася місіс Вассермен, коли ми сюди переїхали. Вона тоді забігла до нас («в обличчя») сказати, наскільки вона («та мій Генрі») обурені прибуттям «ще одного сімейства молодих мажорів» до «того, що колись ще можна було назвати справді добросусідським кварталом».

Ед тоді ошалів. Олівія назвала свого плюшевого кролика Мажором.

Відтоді Вассермени, про яких ми почали говорити тільки у множині, зі мною не розмовляли, хоча я живу сама, сама собі сімейство. Вони не надто приязно ставляться й до мешканців другої Сірої Сестри, сім'ї з підходящим прізвищем Грей²⁴. Дві близнючки-підлітки, батько — співвласник дрібної фірми, що спеціалізується на злитті та поглинанні, мати — завзята господиня книжкового клубу. Книга цього місяця, яка вказана на їхній сторінці в «Мітап»²⁵ і яку саме палко обговорюють у вітальні Грейвосьмеро жінок середнього віку, — «Джуд Непримітний»²⁶.

Я також її прочитала, уявляючи, що я членкиня їхньої групи, разом наминаючи кавовий торт (дуже незручно) та потягуючи вино (це мені вдавалося непогано). «Як тобі “Джуд”, Анно?» — запитала б мене Крістін Грей, і я б відповіла, що вважаю його й справді досить непримітним. Ми би посміялися. Між іншим, саме зараз вони й сміються. Я пробую посміятися разом із ними. Сьорбаю вино.

На захід від Міллерів живуть Таке́ди. Чоловік — японець, мати — біла, а їхній син невимовно вродливий. Він грає на віолончелі; у теплі місяці він репетирує в невеличкій вітальні з відчиненими навстіж вікнами, тому Ед раніше підіймав і наші вікна. Однієї ночі давно минулого червня ми з Едом танцювали під мелодії якоїсь сюїти Баха: погойдувалися на кухні, я поклала голову йому на плече, його пальці переплелися за мою спину, а хлопчик через дорогу грав собі та грав.

Цього літа його музика також приблукала до нашого будинку, підійшла до моєї вітальні та ввічливо постукала по склу: *«Впусти мене»*. Я не хотіла, не могла — я ніколи не відчиняю вікна, ніколи, — та все одно могла почути, як вона м'яко шепоче, благає: *«Впусти мене. Впусти мене!»*

Номери 206—208, незаселений здвоєний будинок із піщанику, межуює з домом Такед. Якесь товариство з обмеженою відповідальністю купило його два листопади тому, та досі туди ніхто не переїхав. Таємниця. Майже рік риштування чіплялося за його фасад, наче висячі сади; за одну ніч воно все зникло, — це сталося за кілька місяців до того, як Ед та Олівія пішли, — й відтоді нічого не змінилося.

Ось така моя південна імперія та її суб'єкти. Ніхто з цих людей не був мені другом; з більшістю з них я не бачилася більше одного-двох разів. Думаю, то все через міське життя. Мабуть, Вассермени щось про мене пронюхали ще тоді. Цікаво, чи знають вони, на що я перетворилася.

Занехаяна католицька школа межує з моїм будинком зі сходу, майже спирається на нього: це школа святої Димфні²⁷, закрита ще відколи ми почали тут жити. Ми лякали Олівію, що відправимо її туди, коли вона погано поводитися. Стіни з пористого коричневого каменю, потемнілі від бруду вікна. Принаймні, такою я собі її пригадую; я вже давно не дивилася на цю будівлю.

А просто на захід від мене — сквер. Невеличкий, площею приблизно у два домогосподарства завширшки та два завглибшки, з вузькою брукованою стежкою, що з північного боку з'єднує нашу вулицю з іншою. Два платани, неначе вартові, стоять по обидва його кінці та полум'яніють листям; низька залізна огорожа оточує обидва боки. Це, як казав той гідний цитування маклер, дуже оригінально.

І, звісно, будинок за сквером: номер 207. Лорди продали його два місяці тому та поспішно залишили будівлю, полетівши на південь на свою пенсійну віллу, що у Веро Біч²⁸. Дорогу Алістеру та Джейн Расселлам.

Джейн Расселл!²⁹ Моя фізіотерапевтка ніколи про неї не чула.

— «Джентльмени віддають перевагу білявкам»³⁰, — сказала я.

— Не пригадую такого, — відповіла вона. — Біна молодша за мене; можливо, в цьому й суть.

Усе це сталося сьогодні, тільки раніше; не встигла я й почати протестувати, як вона вже зав'язала одну мою ногу поверх іншої та перекинула мене на правий бік. Від болю я ледь хапала ротом повітря.

— Це корисно для твоїх підколінних сухожилів, — запевнила вона мене.

— Сучка, — видихнула я.

Вона притиснула моє коліно до підлоги.

— Ти платиш мені не за те, щоб я з тобою панькалась.

Я здригнулася.

— Можна заплатити, щоб ти пішла геть?

Біна приходиться раз на тиждень і допомагає мені ненавидіти життя, як я люблю говорити, та повідомити мене про свої найсвіжіші сексуальні пригоди, що трішечки цікавіші, ніж мої. Тільки у випадку Біни вся проблема в тому, що вона перебірлива.

— Половина хлопців у цих додатках використовують фото п'ятирічної давнини, — скаржиться вона, хитаючи водоспадом волосся, що протікає по одному плечу, — а інша половина — одружені. *А ще інша* половина мають серйозні підстави бути самотніми.

Вона говорить про три половини, але ти не вступаєш у математичну дискусію з людиною, яка вивертає тобі хребет.

Місяць тому я зареєструвалася на «Тіндері»³¹, «просто щоб подивитися», як говорила я сама собі. «Тіндер», пояснювала Біна, зводить тебе з людьми, з якими ти вже перетиналася в житті. Але що, коли ти ще в житті ні з ким не перетиналася? Що, коли ти навічно приречена тинятися в межах тих самих чотирьох тисяч вертикально впорядкованих квадратних футів³² і нікуди не виходити за їхні межі?

Не знаю. Перший профіль, який я помітила, був профіль Девіда. Я одразу ж видалила свій обліковий запис.

Минули чотири дні, відколи я вперше мигцем побачила Джейн Расселл. Вона точно не мала таких пропорцій, як у первинно відомої мені Джейн з її торпедоподібними грудьми і осиною талією, але й я також таким похвалитися не можу. Сина я бачила лише раз, учора зранку. Чоловік проте — широкоплечий, з густими бровами та довгим прямим носом — постійно на видноті в будинку: збиває яйця на кухні, щось читає у вітальні, час від часу заглядає до ванної, наче шукає когось.

П'ЯТНИЦЯ, 29 ЖОВТНЯ

6

Сьогодні в мене *leçon** французької, а ввечері — «*Дияволиці*»³³. Шуряка-чоловік, його «дещо підупала» дружина, коханка, вбивця та зниклий труп. Що може бути кращим за зниклий труп?

Та спочатку — службові справи. Я ковтаю свої пігулки, приземляюся перед ноутбуком, штовхаю мишку вбік та заходжу на «Агору».

У будь-який час, *завжди*, там принаймні кілька десятків користувачів у мережі, наче розсипані по світу сузір'я. Деяких із них я знаю по імені: Талія із затоки Сан-Франциско³⁴; Філ з Бостона³⁵; юристка з Манчестера³⁶ із зовсім неюридичним ім'ям Мітці; Педро, болівієць, чия кульгава англійська не гірша за мій піджин³⁷ французької. У всіх інших є нікнейми, і в мене також; пам'ятаю, коли обирала свій, дуже дотепним мені здавався «Аннагорафоб», та потім я написала одному з користувачів, що я психологиня, і ця інформація швидко розійшлася. Тому тепер я «доктор_тут». Зараз вона вас огляне.

Агорафобія: у перекладі означає страх ринкових площ, на практиці ж під цей термін підпадає цілий ряд тривожних розладів. Перший випадок документується кінцем 1800-х, пізніше, аж через сто років, її «класифікували як окремий об'єкт діагностики», хоча часто ця фобія супроводжує інші панічні розлади. Можете прочитати про це, якщо хочете, у «Діагностичному і статистичному посібнику із психічних розладів»³⁸, видання п'яте. Скорочено «ДСП-5». Мене завжди це забавляло; звучить як назва кінофраншизи. Вам *сподобалися* «Психічні розлади-4»? *Ви будете у захваті від продовження!*

Медична література стає незвично образною, коли доходить до діагностики. «Агорафобні страхи... включають страх перебувати поза домом на самоті; страх стояння в натовпі чи в черзі; страх ходити мостами». Усе б віддала, лише б побути на мосту. Бляха, усе б віддала, щоб і в черзі постояти. Оце мені теж дуже подобається: «Страх сидіти по центру ряду в театрі». Тільки центральні місця, жодних інших.

Це сторінки 113—133, якщо вас зацікавило.

Багато з нас — ті, кого хвороба вразила найсильніше і кожен по своєму борюється із посттравматичним стресом, — прикуті до дому,

* Урок (фр.)

сховані від безладного, масивного зовнішнього світу. Деякі бояться великих натоптів; інші — сум'яття в заторах; мене ж лякають широчінь небес, нескінченність горизонту, повна відкритість, нищівний тиск світу за дверима. «Відкриті простори», як досить туманно називає їх «ДСП-5» і охоче подає внизу свої 186 приміток.

Як лікарка можу зазначити, що пацієнтка шукає середовище, яке вона може контролювати. Таким є клінічний погляд на проблему. Як постраждала (так, саме *цим* словом я користуюсь), я б сказала, що агорафобія не стільки зруйнувала моє життя, скільки сама стала ним.

Екран привітання «Агори» вітається зі мною. Я перевіряю дошку повідомлень, прочісую гілки обговорень. Три місяці не виходжу з дому. Розумію тебе, «Кала88»; у самої вже десять місяців, і припиняти поки не збираюся. «Агора» залежить від настрою? Більше схоже на соціофобію, «РанняПташка». Чи проблеми зі щитовидною залозою. Досі не можу знайти собі роботу. Бідна Меган, я знаю, як це, і мені дуже шкода. Дякуючи Едові, мені робота не потрібна, та я сумую за своїми пацієнтами. Я хвилююся за своїх пацієнтів.

Якась новенька написала мені на електронну пошту. Направляю її на посібник із виживання, який я створила нашвидкуруч ще навесні: «Отже, у вас панічний розлад», — на мою думку, звучить приємно та жваво.

П: Що мені їсти?

В: «Синій фартух», «На тарілці», «Свіжий Привіт»³⁹... у США дуже багато варіантів доставки! Ті, хто за кордоном, мабуть, також зможуть знайти для себе подібні служби.

П: Де мені дістати ліки?

В: Усі великі фармацевтичні компанії США тепер можуть доставити вам усе необхідне під самі двері. Попросіть вашого лікаря поговорити про це з представником місцевої аптеки, якщо виникнуть проблеми.

П: Як мені тримати дім у чистоті?

В: Прибирайте його! Найміть службу з прибирання чи займіться цим самотужки.

(Я не роблю ні те, ні інше. Мені б не завадило повитирати пилюку).

П: А як щодо сміття?

В: Ваш прибиральник може про це подбати, або можете попросити якогось із ваших друзів допомогти.

П: Як мені не померти від нудьги?

В: А *оце* вже складніше запитання...

Ну й так далі. Загалом, я задоволена цим документом. Було б непогано, якби свого часу хтось для мене такий створив.

Раптом на екрані вискакує віконечко чату.

СалліIV: Привіт, док!

Я відчуваю, як губи розтягаються в усмішці. Саллі: двадцятишестирічна, живе у Перті⁴⁰, на неї напали цього року на Великдень, у неділю. У неї були зламана рука й важкі забиття очей та обличчя; особу гвалтівника так і не встановили, його не затримали. Саллі чотири місяці провела вдома, ізольована в найізольованішому місці у світі, але тепер вона вже протягом більше десяти тижнів періодично виходить із дому — молодчага, як вона сама каже. Психолог, аверсивна терапія і пропранолол⁴¹. Ніщо так не допомагає, як бета-блокатори.

доктор_тут: Тобі привіт! Усе добре?

СалліIV: Усе кльово! Сьогодні була на пікніку!!!

Вона завжди любить ставити знаки оклику, навіть у найглибші періоди своєї депресії.

доктор_тут: І як усе пройшло?

СалліIV: Я вижила!:)

А ще їй дуже подобається ставити смайлики.

доктор_тут: Та ти просто виживальниця! Як справи з «Індералом»?⁴²

СалліIV: Добре, я вже зменшила дозу до 80 мг.

доктор_тут: 2 на день?

СалліIV: 1!!

доктор_тут: Мінімальна доза! Чудово! Побічні ефекти?

СалліIV: Сушить очі, *оце* й усе.

Дуже непогано. Я приймаю схожі ліки (серед багатьох інших), і час від часу головний біль ледь не роздирає мені мозок. Пропранолол може

привести до мігреней, серцевої аритмії, задишки, депресії, галюцинацій, важких шкірних реакцій, нудоти, діареї, зниження рівня лібідо, безсоння та сонливості. «Цим лікам не вистачає ще більше побічних ефектів», — якось сказав мені Ед.

— Самозаймання, наприклад, — запропонувала я.

— Енергійна срачка.

— Повільна і болісна смерть.

доктор_тут: Рецидивів не було?

СалліIV: Минулого тижня трусило.

СалліIV: Але я впоралась.

СалліIV: Вправи для дихання.

доктор_тут: Старий добрий паперовий пакет.

СалліIV: Відчуваю себе ідіоткою, але воно працює.

доктор_тут: Не можу не погодитись. Усе правильно.

СалліIV: дякс:)

Я потягную своє вино. Раптом вискакує віконце іншого чату: Ендрю, чоловік, з яким я познайомилася на сайті фанатів класичного кінематографу.

Серія фільмів за Гремом Гріном⁴³ @ Анжеліка⁴⁴, на цих вихідних?

Я вагаюся. «Повалений бовван»⁴⁵ — мій улюблений фільм за його твором — про приреченого дворецького і фатальний паперовий літачок, а ще минуло вже п'ятнадцять років, відколи я востаннє переглядала «Міністерство страху»⁴⁶. А ще, звісно, саме завдяки старим фільмам ми зійшлися з Едом.

Та я ще не пояснювала Ендрю свою ситуацію. Моє «Не можу» її продемонструє.

Повертаюся до Саллі.

доктор_тут: Ти продовжуєш відвідувати сеанси своєї психологині?

СалліIV: Так:) Дякую. Тепер тільки раз на тиждень. Вона каже, в мене помітний прогрес.

СалліIV: Ліки та ліжка — ключ до всього.

доктор_тут: Проблем зі сном немає?

СалліIV: Досі сняться жахіття.

СалліIV: А ти?

доктор_тут: Я багато сплю.

Мабуть, забагато. Треба згадати про це, коли говоритиму з доктором Філдіном. Не впевнена, що зроблю це.

СалліIV: Як твій прогрес? Борешся?

доктор_тут: Не так швидко, як у тебе! ПТСР⁴⁷ — то жах. Але я сильна.

СалліIV: Звісно, сильна!

СалліIV: просто хотіла перевірити, як тут мої друзі — люблю вас усіх!!!

Я кажу Саллі *adieu*^{*}, й тієї ж миті у «Скайп» телефонує мій репетитор. «Бонжур, Ів», — бурмочу я собі під ніс. Якусь мить вагаюся перед тим, як підняти слухавку; я розумію, що хочу його побачити — те чорнильне волосся, той темнуватий рум'янець шкіри. Ті брови, що насуваються одна на одну та змикаються, наче *l'accent circonflexe*^{**}, коли я дивую його своїм акцентом, що буває досить часто.

Якщо Ендрю знову відмітяться, я його ігноруватиму, поки що. Можливо, назавжди. Класичний кінематограф: його я ділю з Едом. Більше ні з ким.

Я перевертаю пісочний годинник на своєму столі, дивлюся, як маленька піраміда піску ніби пульсує, коли піщинки утворюють ямочку. Так багато часу. Практично рік. Я майже рік не виходила з дому.

Ну, майже. П'ять разів за вісім тижнів я наважувалась вийти назовні, через задній вихід, до саду. Моя «таємна зброя», як називає її доктор Філдінг, то моя парасоля — Едова парасоля, якщо точніше, розхитана штукенція фірми «Лондонський туман»⁴⁸. Доктор Філдінг, якого також можна назвати розхитаною штукенцією, наче опудало, стояв у саду, а я відчиняла двері, розмахуючи парасолею, ніби мечем. Ривок пружини — вона розцвітає; я уважно вивчаю її тіло, її ребра та шкіру. Темний тартан⁴⁹, на кожній складці купола розміщені чотири чорні квадрати, чотири білі лінії по горизонталі та вертикалі. Чотири квадрати, чотири лінії. Чотири чорних, чотири білих. Вдихни, порухай до чотирьох. Видихни, порухай до чотирьох. Чотири. Магічна цифра.

Парасоля виступає просто переді мною, наче шабля, наче щит.

І тоді я виходжу.

Видих, два, три, чотири.

Вдих, два, три, чотири.

* Бувай (*фр.*).

** Циркумфлекс (*фр.*) — знак у вигляді перевернутої «пташки» (^).

Нейлон сьє від сонця. Я спускаюся однією сходинкою вниз (хоча там їх, звісно, чотири) та підіймаю проти світила парасолю, зовсім трішечки, розглядаю крайчик його тувель, його гомілки. Бічним зором бачу, як зливою осипається світ, наче вода, що хоче залити мій вододлазний дзвін⁵⁰.

— Пам'ятай, що в тебе є своя таємна зброя, — чую голос доктора Філдінга.

Ніяка це не таємна зброя, хочеться закричати мені; це тільки задрипана парасоля, яку я витягла на вулицю під яскраве сонце.

Видих, два, три, чотири; вдих, два, три, чотири — і несподівано, але це спрацьовує; я виводжу себе вниз сходами (видих-два-три-чотири) та проходжу далі кілька ярдів по газону (вдих-два-три-чотири). Доки панічний приплив усередині не проривається вгору висхідним потоком, заливає мені зір, глушить голос доктора Філдінга. А тоді... краще про це не думати.

Субота, 30 жовтня

7

Буря. Ясен у дворі страхітливо загинається, спохмурнілі вапнякові плити набрякають вологою. Пригадую, як одного разу я була у патіо та через вітер упустила келих; він вибухнув, наче мильна бульбашка, мерло спалахнуло на землі й наповнило вени кам'яної кладки, темною кривавою павутиною підповзло до моїх ніг.

Іноді, коли небо насувається донизу, я уявляю себе над ним, у літаку чи на хмарі, я розглядаю острів унизу: мости, що спицями тягнуться від його східного узбережжя; машини, яких до нього притягує, наче мух, що рояться навколо лампочки.

Я вже так давно не відчувала дотиків дощу на своїй шкірі. Чи вітру — пестоців вітру, ледь не сказала я, тільки це звучить як рядок із дешевого любовного роману на полиці в супермаркеті.

Але це правда. А ще сніг, хоча дотику снігу я більше ніколи не хочу відчувати.

Разом із яблуками сорту «Бабуся Сміт» служба «Свіжа доставка» привезла мені сьогодні персик. Цікаво, як таке могло статися.

Того вечора, коли ми познайомилися на артхаузному показі «39 сходинок»⁵¹, ми з Едом порівнювали свої історії. Я розповіла йому, що моя

мама привчила мене до старих трилерів і класичного нуару; у підліткові роки я віддавала перевагу товариству Джин Тірні⁵² та Джиммі Стюарта⁵³ перед моїми однокласниками. «Не можу визначитися, мило це чи сумно», — сказав Ед, який до минулого вечора жодного разу в житті не бачив чорно-білого кіно. За дві години його рот вже заліз до мого.

Тобто твій рот заліз до мого, як він би мене виправив.

Доки ще не з'явилася Олівія, ми дивилися по фільму, як мінімум, раз на тиждень — усі перевірені часом саспенс-стрічки⁵⁴ мого дитинства. «Подвійна страхівка»⁵⁵, «Газове світло»⁵⁶, «Диверсант»⁵⁷, «Великий годинник»⁵⁸... Ті ночі ми пережили в монохроматичному тоні. Для мене то було можливістю згадати старих друзів; для Еда — завести нових.

А ще ми придумували списки. Список фільмів серії «Тонка людина»⁵⁹, від найкращого (оригінал) до найгіршого («Пісня Тонкої людини»). Найкращі фільми небувалого врожаю 1944-го. Найкращі моменти із Джозефом Коттеном⁶⁰.

Я й сама можу писати такі списки, звісно. Наприклад: найкращі «гічкоківські» фільми, зняті не Гічкоком.

Поїхали: «М'ясник», ранній фільм Клода Шаброля⁶¹, який Гіч, за загальноприйнятою думкою, хотів зняти сам. «Темний прохід»⁶² із Гамфрі Богартом⁶³ і Лорен Беколл⁶⁴ — освідчення в коханні місту Сан-Франциско, огорненому оксамитовим туманом, це праотець усіх фільмів, де персонаж лягає під скальпель, щоб замаскуватися. «Ніагара»⁶⁵ з Мерилін Монро; «Шарада»⁶⁶ з Одрі Гепберн⁶⁷; «Раптовий страх»⁶⁸ із бровастою Джоан Кроуфорд⁶⁹, «Дочекайся темряви»⁷⁰: знову Гепберн, сліпа жінка, замкнута у своїй квартирі-підвалі. Я б знавісніла жити у квартирі-підвалі.

Тепер фільми після Гіча: «Зникнення»⁷¹ зі своїм несподіваним фіналом; «Несамовитий» — ода маестро від Поланскі⁷²; «Побічна дія»⁷³, який починається як антифармакологічне занудство, а потім, наче вугор, переповзає в зовсім інший жанр. Гаразд, далі.

Тепер популярні помилкові цитування фільмів. «Зіграй ще раз, Семе», — як стверджують, це цитата з «Касабланки»⁷⁴, от тільки ані Богі, ані Бергман цього не говорили. «Він живий», — Франкенштейн не наділив свого монстра статтю; як би болісно це не звучало, але то всього лиш: «Воно живе». «Елементарно, Ватсоне», — фраза дійсно проскакує в першому звуковому фільмі про Голмса, та її немає в жодній із канонічних книжок Конан Дойла.

Добре.
Що далі?

Я відкриваю ноутбук, заходжу на «Агору». Повідомлення від Мітці з Манчестера; вдячний звіт про виконану роботу від «Ямочки2016» з Арізони. Нічого цікавого.

У вітальні будинку номер 210 хлопець Такеда водить смичком по своїй віолончелі. Далі на схід четверо Ґреїв тікають від дощу, вибігають своїми передніми сходами, сміються. За сквером — Алістер Расселл на кухні наповнює склянку водою з-під крана.

8

Пізно пополудні наливаю собі келих каліфорнійського піно-нуар⁷⁵, коли раптом лунає дзвінок у двері. Склянка випадає мені з рук.

Вона розбивається на друзки, довгий язик вина облизує білу березову підлогу.

— Фак, — вигукую я (помітила: коли навколо нікого немає, я лаюся частіше та голосніше. Ед би вжахнувся. *Я й сама жахаюсь.*)

Ледь встигаю вхопити жмут паперових рушників, як дзвінок вдруге розриває тишу. *Та якого дідька?* — думаю я, чи вже озвучую свої думки вголос? Девід годину тому пішов на роботу у Східному Гарлемі — я спостерігала за ним із бібліотеки Еда — та й доставки я ніякої не чекаю. Я схилиюсь, накриваю рушниками розлите вино та уламки, а далі крокую до дверей.

На екрані домофона — високий хлопець у приталеному піджаку, в руках він тримає невелику білу коробку. Це син Расселлів.

Натискаю на кнопку зв'язку.

— Так? — кажу я. Не так гостинно, як «Привіт», але шанобливіше, ніж «Якого дідька?».

— Я живу за сквером, — голосно говорить він, майже переходячи на крик, хоча інтонація голосу в нього при цьому надзвичайно ласкава. — Мама попросила передати це вам. — Бачу, як він підносить коробку до динаміка, а тоді, невпевнений у тому, де саме розташована камера, повільно обертає її, руками окреслюючи кола над головою.

— Звісно, можеш просто... — починаю я. Попросити його залишити коробку в передпокої? Мабуть, не надто по-сусідському, але я вже два дні не приймала ванну, та й кіт на нього може накинутись.

Подяки

Дженніфер Джоел, мій подрузі, агенту та неоціненній наставниці;
Фелісіті Блант, за вміння творити чудеса;
Джейку Сміту-Босанкету та Еліс Ділл, які дали мені світ;
командам в «АйСіЕм» та Кертісу Брауну.

Дженніфер Брель та Джулії Віздом, моїм проникливим, великодушним
чемпіонкам;
командам в «Морроу та Гарпер»;
моїм міжнародним видавцям, із вдячністю.

Джозі Фрідмен, Грегу Муредієну, Елізабет Геблер та Дрю Ріду.

Моїй сім'ї та друзям;
Гоуп Брукс, кмітливій першій читачці та невтомній чирлідерці;
Роберту Дагласу-Фейрхерсту, давньому натхненникові;
Ліейт Стелик, яка сказала, що я можу;
Джорджу С. Георгієву, який сказав, що я мушу.

Про автора

Е. Дж. Фінн досі був відомий як автор багатьох статей у таких часописах, як «Лос-Анджелес Таймз», «Вашингтон Пост» та «Літературний додаток Таймз» (Велика Британія). Дебютний роман Фінна «Жінка у вікні» вже продається в тридцяти п'яти країнах у цілому світі, а кіностудія «Фокс» займається розробкою екранізації. Уродженець Нью-Йорка, Фінн жив у Англії протягом десяти років, та знову повернувся до Нью-Йорка.

Літературно-художнє видання

ФІНН Е. Дж.
Жінка у вікні
Роман

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Відповідальний за випуск *К. В. Озерова*
Редактор *С. М. Гук*
Художній редактор *Ю. О. Дзекунова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *М. А. Ольховська*

Підписано до друку 03.01.2018. Формат 84x108/32. Друк офсетний.
Гарнітура «Adonis». Ум. друк. арк. 16,8. Наклад 3500 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а. E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів на ПП «ЮНІСОФТ»
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р. www.unisoft.ua
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13Б

UNISOFT

• за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093)170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

• на сайті Клубу: www.bookclub.ua
• у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безоплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@ksd.ua

**Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**
e-mail: editor@ksd.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків
тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Київ
тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@ksd.ua

Одеса
тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@ksd.ua

Фінн Е. Дж.

Ф59 Жінка у вікні : роман / Е. Дж. Фінн ; пер. з англ. В. Куча. —
Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2018. —
320 с.

ISBN 978-617-12-4536-5

ISBN 978-0-06-267841-6 (англ.)

Анна Фокс самотньо живе у своїй квартирі в Нью-Йорку. Чоловік Ед та донька Олівія трагічно загинули. Це надломило психіку жінки, вона почала шукати забуття в алкоголі та самотності. Мешкаючи осібно, Анна виявляє цікавість до сусідів. Здається, їхнє життя теж не таке просте, як здається. Але одного дня Анна помічає, що й за нею хтось стежить. Більш того, цей хтось проник до її будинку, до її віртуального життя... Чи це все — її хвора уява? Тепер вона намагається зрозуміти, де реальність, а де — фантазія чи галюцинація, а також хто прагне довести її до божевілля. Бо іноді все не є таким, яким видається...

УДК 821.111